

Спокійно. Доки не відкриєш. —Ю.

Якщо знайдеш, поверни власникові. Без сюрпризів: просто власникові.

Ця печатка позначає те, що буває лише в казці: справжніх драконів не існує, а посилки не повертаються по повітрю. Для справжньої вечірки дивись останню сторінку. —Ю.

НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 5

Один торт на двох

LinguAula

(зошит Гуні)

РОЗМІР XL · Ілюстрований роман · 13+

НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 5

Один торт на двох

П’ята книжка серії. Попередні: «Ця посилка кусається», «Не відкривати до грому», «Поверніть, будь ласка» і «Тут ні, Крихто!».

Текст та ілюстрації: LinguAula

Українська версія: LinguAula

РОЗМІР XL · Ілюстрований роман · 13+

Перше видання: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

Можна вільно копіювати — для класу і для дому.

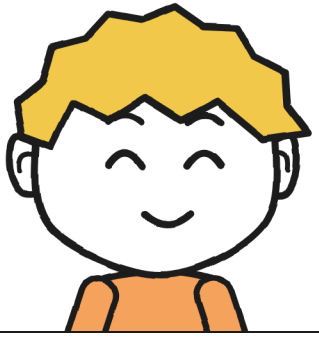
Шрифти: Andika, Pangolin, Caveat та IBM Plex Mono (ліцензія SIL OFL).

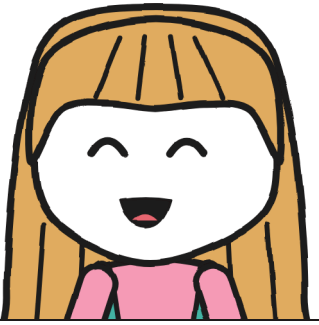
Опрацьовуй кожен розділ на linguaula.com

Жоден торт не постраждав під час написання цієї книжки. Розрізаний навпіл — так. —Ю.

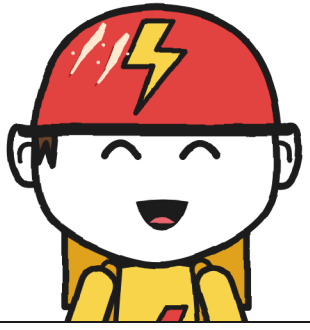
ХТО Є ХТО

Гуні. Кур'єр по суботах. Це його зошит. Він любить спокійні вечори.

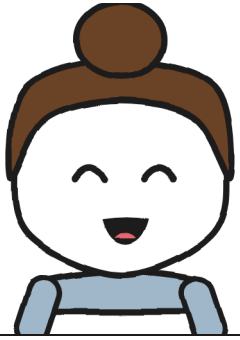
Юля. Пише зеленим і підписується Ю. Любить вечірки з музикою. І сюрпризи.

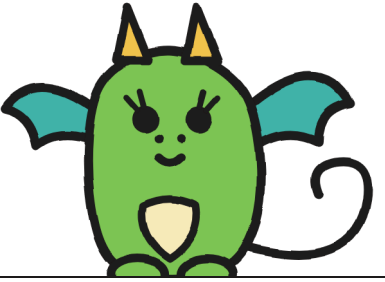
Тоньо. Розвозить для БЛИСКАВКИ за десять хвилин або безкоштовно. Обман він не розвозить.

Мара. Власниця «Неможливих доставок». Носить відьомський капелюх. Знає більше, ніж каже.

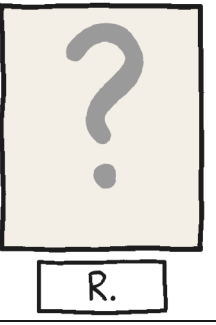
Елія. Пекарка з нашого району. Має піч і дві руки.

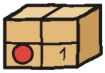
Крихта. Дитинча дракона. Живе з Вірою. Любить свічки. Занадто.

Посилка No 5. Зовні така сама, як усі. На етикетці написано: СТАВИТИ ТАМ, ДЕ ВМІСТИТЬСЯ.

R. Надсилає посилки, які ніхто не може доставити. Імені ніхто не називає.

РОЗДІЛ 1

Два запрошення

Зошит № 4 закінчився сплячою кросівкою, і кращого кінця для зошита я не вигадаю. П'ятий — рожевий. Полуничний рожевий, як глазур на тортах, з печаткою крамниці в куточку. Мара залишила його на прилавку в суботу вранці, нічого не сказавши, і заходилася вирівнювати пляшечки з чорнилом з такою увагою, якої вони не потребували. Це її спосіб не дивитися.

Для першої сторінки я цілий тиждень перебирав слова. Другому зошиту я дав ОФІЦІЙНИЙ, третьому — ТАЄМНИЙ, четвертому — ОСТАТОЧНИЙ. Мабуть, у мене слабкість до слів із замком. Цього разу шукати не довелося: воно прийшло саме, як приходить те, чого людина кілька днів хоче, не здогадуючись про це.

Угорі я написав ЗОШИТ ДОСТАВОК 5 · Гуні, бо так прийнято. А під ним, повільно, щойно нагостреним олівцем, — одне слово:

СПОКІЙНО.

Без знака оклику. Спокійний знак оклику був би суперечністю, а з суперечностями я обережний.

Юля стояла по той бік прилавка, нахилившись, з головою набік, як папуга, що слухає радіо. Зошита вона в мене не просила. Їй і не потрібно: вона читає догори дриґом так само швидко, як і правильно, та ще й значно нахабніше.

— Спокійно, — сказала вона слову, а не мені.

Дістала зелений маркер, що вже писав слабко, потягнула зошит до себе одним пальцем і залишила під моїм словом:

«Спокійно» пише той, хто не знає, що на нього чекає.
—Ю.

Я прочитав це тричі, шукаючи, де вона помиляється. Не знайшов, і це занепокоїло мене менше, ніж мало б.

Для тих, хто потрапив до цього зошита, не читавши попередніх: крамниця називається «Неможливі доставки» і належить Марі, яка відьма, носить фіолетовий капелюх і має печатку, що під час штампування сипле іскрами з запахом погашеної свічки. На лівій полиці вона тримає повернені — посилки, які ніхто не зміг доставити, і всі їх надіслало R. Якщо той, хто отримав посилку, не підпише етикетку чорнилом, що не стирається, на світанку посилка повертається на свою полицю по повітрю. Їх було двадцять. Ми з Юлею доставили чотири: яйце дракона, насінини на лапках, дзвіночок і набір для прибуття. На стіні зеленими літерами написано ЗАЛИШИЛОСЯ 16.

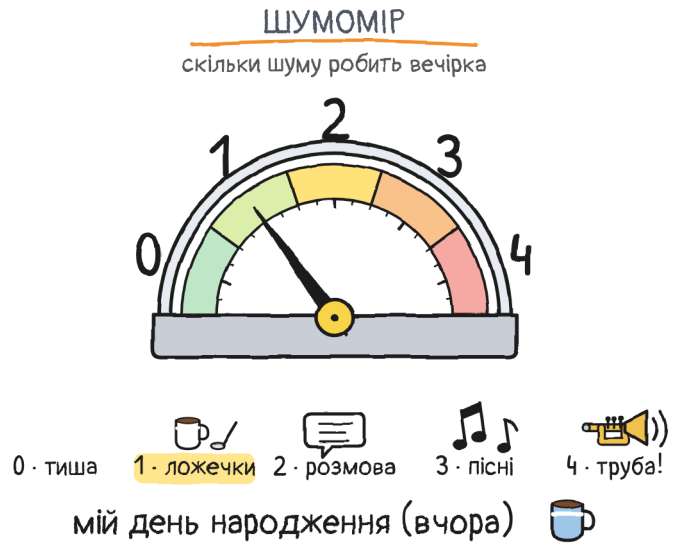
Учора, у п'ятницю 16-го, був мій день народження. Я відсвяткував його вдома з мамою: лимонний бісквіт, дві чашки, і ніхто не співав. Було чудово.

Щодо співу потрібне пояснення, бо вдома у мене це не недогляд, а домовленість. Напередодні мама спитала мене, тримаючи в руці хлібний ніж: «Співати чи не співати?». Я сказав, що ні. Вона кивнула, як людина, що ставить підпис, і дотрималася слова. Розрізала бісквіт на чотири рівні частини, дві на зараз і дві на потім, і довгий час було чути лише дзенькання ложечки об чашку, гудіння холодильника і, дуже далеко, автобус. Найкраще того вечора було те, що чути автобус.

Про подарунок Юлі я розповім пізніше. Він заслуговує на своє місце.

Щоб як слід записати день народження, тієї ночі я вигадав прилад. Це четвертий у моїй кар'єрі, після тремтоміра, червономіра й тутоміра: циферблат зі стрілкою, як у годинника, і п'ять позначок. Нуль — тиша. Один — ложечки. Два — розмова. Три — пісні. Чотири — труба. Я назвав його ШУМОМІР, «скільки шуму робить вечірка», поставив стрілку на 1, а під нею намалював маленьку чашку, яка була моєю.

Юля перегорнула сторінку без дозволу, глянула на циферблат, глянула на чашку й написала слабким маркером:

День народження на 1 — це не день народження. Це підвечірок. —Ю.

Вона закрила маркер, сперлася ліктями на прилавок і сказала так, ніби читала порядок денний:

— У середу, 21-го, мій. І ми обіцяли відсвяткувати їх разом.

— Після 21-го, — сказав я.

— У суботу, 24-го. О п’ятій.

— О п’ятій.

Ми обоє це записали. Я — олівцем, у рожевому зошиті; вона — зеленим, у своїй маленькій книжечці, яку затулила всією рукою, як затуляють контрольну. Я затулив свій ліктем. Позаду Мара поставила печатку на якийсь папір, і посипалися іскри з їхнім запахом погашеної свічки, і ніхто з нас не підняв голови, хоча іскри ж чути по запаху. Ми стояли кожен біля свого краю прилавка, боком і напівспиною, двоє людей, що пишуть одну й ту саму дату так, ніби кожен із нас був її єдиним господарем.

Більше ми нічого не сказали. Тепер мені здається дивним, що двоє людей, які щойно домовилися, затуляють написане. Тоді мені здалося, що краще пишеться, коли лікоть на своєму місці.

Я вже знав, якою буде вечірка. Юля — теж.

Ось що знав я.

Юлі потрібен спокійний вечір. Вона вічно біжить, засікає час і розпитує, а коли нарешті завмирає, це видно по нозі, яка все одно кудись рветься. Підвечірок на лавці біля кладки, біля каналу, без шуму, з термосом і невеликим тортом пішов би їй на користь. Я знаю цю лавку. На ній є одна незакріплена планка, що погойдується, якщо сісти на край, і це єдина лавка в районі, з якої не видно жодної крамниці. Я ходжу туди, коли мені потрібно, щоб нічого не відбувалося.

Це був би сюрприз. Їй не довелося б нічого готувати. Лише прийти. Мені здавалося, що кращого подарунка не буває: такого, що не завдає клопоту.

Я міг би її запитати. Я подумав про це, стоячи біля прилавка з олівцем у повітрі: «Юлю, ти не хотіла б вечора без поспіху?». Але в питання є відповідь, і відповіддю може бути «ні». План не відповідає: він лежить на папері, нерухомий, і чекає, а це те, що найкраще вдається майже всьому, що я малюю.

Я намалював його того самого ранку, на наступному аркуші: лавка, невеликий ліхтар біля початку кладки, торт, дві чашки й термос. Дорогою до крамниці я виміряв лавку. Вміщаються четверо. Угорі я написав ПЛАН ГУНІ (ТАЄМНИЙ), щоб не лишилося сумнівів, чия це таємниця.

Про Юлин задум я дізнався лише наступної п'ятниці. Сторінку, що йде далі, написав не я: її потім написала вона, в моєму зошиті, і я залишив її там, де вона її поклала, поряд зі своєю. Їй саме там і місце.

Ось що знала я: Гуні потрібна справжня вечірка, з музикою, хоча він цього не знає. Якщо я його запитаю, він скаже «ні». Тому я його не питаю. —Ю.

Прапорці вона малювала один за одним, із терпінням, якого я за нею не знав.

Опівдні Тоньо повернувся з доставки. Залишив велосипед біля дверей, зайшов, не знімаючи каски, і сів на свій ящик, де сидить «поки що». Я з самого ранку носив чотири сині

конверти, написані олівцем моїм найкращим почерком, спираючи руку на край, щоб не розмазати, а Юля стояла позаду й порпалася в шухляді зі скотчем. Я прикинув, що маю десять секунд.

— Тримай. — Я дав йому чотири конверти. — Один твій. Інші — для Мари, Віри й Флори. Це сюрприз для Юлі. Не кажи їй.

— Сюрприз я збережу, — сказав Тоньо.

Він сказав це тим голосом, яким каже «прийнято». Поклав конверти в наплічник, не дивлячись, а я подумав: яка удача — кур'єр, що не читає того, що розносить.

Те, що було далі, мені розповів Тоньо в п'ятницю, з точним часом, бо в БЛИСКАВЦІ час — половина історії. Я вже пішов обідати, коли Юля підійшла до його ящика зі стосиком зелених конвертів, перев'язаним гумкою. Їх було дев'ять. Тоньо порахував їх двічі.

— Один твій. Інші — для Мари, Віри, Флори, Елії, дона Антоніо, Зої, Бруно і пані з взуттєвої крамниці. Це сюрприз для Гуні. Не кажи йому.

— Сюрприз я збережу.

Та сама фраза з тим самим обличчям. Мабуть, саме це відрізняє кур'єра від брехуна: кур'єр не змінює повідомлення залежно від того, хто питає. Утім, цього разу він відкрив обидва свої, синій і зелений, один за одним, як перевіряють

накладну. Там було те саме: СУБОТА 24, О П'ЯТІЙ. Після години йшло місце, і там кожен казав своє.

Розповів він мені без прикметників. Так він виявляє люб'язність.

По обіді я пішов до пекарні Елії замовити торт. Пахло теплою скоринкою й чимось солодким, чого я не зумів назвати. Щойно я зайшов, а дзвіночок над дверима ще колихався, я почув, як зачинилися двері кухні, десь у глибині: сухий удар, яким б'ють стегном. Мені здалося, що я побачив шматок зеленого комбінезона.

Я подумав, що це інший комбінезон. Зелених комбінезонів багато; це практичний колір.

Це був мій. Елія вивела мене через кухню. —Ю.

— Невеликий лимонний торт, — сказав я Елії. — Без нічого зверху. На суботу, 24-го, на п'яту, на лавку біля кладки. Це сюрприз для Юлі.

Це був уже другий раз за день, коли я промовляв цю фразу, і вона вже звучала як гасло.

Елія записала це на аркуші своїм круглим почерком і приколола кнопкою до коркової дошки замовлень. Там уже був інший аркуш, перевернутий догори дриґом.

— Субота, 24-го, п'ята? На цей час у мене вже є інший торт. Для іншого місця.

— Для кого?

— Це секрет. Як і твій.

Я став навшпиньки — так я роблю, коли хочу побачити те, чого мені бачити не належить, і це ще жодного разу не допомогло. Я подумав, що це для когось іншого. У жовтні день народження в багатьох. Я подумав це тихо, щоб почути, як воно звучить, і звучало воно добре: у місяці тридцять один день, а район великий.

— Я збережу твій секрет, — сказала Елія, витираючи руки об фартух. — І секрет іншого теж. Але в мене одна піч і дві руки. У суботу о п'ятій обидві руки підуть в одне місце.

— А другий торт?

— Це вирішуйте ви, ті, хто їх замовив. Я пеку торти. А свята — ні.

Я записав: «Елія: одна піч, дві руки, одне місце». Числа я зрозумів чудово. «Ви» я пропустив повз вуха, як пропускають автобус, що їде не в твій район.

Мені вона сказала це наступного дня. Я теж не зрозуміла оте «ви». —Ю.

Коли я повернувся до крамниці, Тоньо вже висипав наплічник на прилавок і розкладав конверти за кольорами: зелені — на один бік, сині — на інший, так обережно, як розкладають те, що збираються розносити. Закінчивши, він перерахував їх. Потім ще раз.

— Гуні, ти говорив з Юлею про вечірку?

— Ні. Це сюрприз.

— Ясно, — сказав Тоньо. — У БЛИСКАВЦІ посилка з двома адресами з крамниці не виходить.

— З якими двома адресами?

— Цього я тобі сказати не можу. Мене попросили.

У БЛИСКАВКИ є правила на все, і щоразу, коли Тоньо згадує якесь із них, я приймаю його на віру, навіть якщо воно для мене нове. Це було нове. Я записав його, не розуміючи, у кутку аркуша з планом, де вміщається те, що ніде більше не пасує.

Тоньо сховав по одному запрошенню кожного кольору в кишеню наплічника.

— Ці два — мої, — сказав він. — Решту — в понеділок.

Тоді Мара, яка дістає до всіх полиць без табурета з чистої владності, цього разу мусила піднятися на синій табурет, щоб обома руками зняти з верхньої полиці коробку з № 5: таку саму, як усі на полиці, ні більшу, ні меншу. Усередині щось дерев'яне хруснуло. На полиці лишився чистий прямокутник звичайного розміру, що додався до чотирьох порожніх місць; табличка на стіні й далі говорила ЗАЛИШИЛОСЯ 16.

— Елія приходить о п'ятій, — сказала Мара. — Нарешті.

Два конверти в одній кишені. Жоден не знав про інший. Конверти, кажу. —Ю.

ОДНА ІСТОРІЯ, ШІСТЬ РОЗМІРІВ

Ця книжка існує в шести розмірах, для дітей від 3 до 16 років, і понад 20 мовами. XXS, XS, S, M і L розповідають історію сторінка за сторінкою, на тих самих малюнках і з дедалі більшою кількістю відтінків. XL — це роман: та сама історія, у якій є місце для всього, що Гуні думає, але не каже.

Рівні за ЗЄР орієнтовні: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Кожен у своєму розмірі. Той самий торт. —Ю.

ДЛЯ РОДИН І ВЧИТЕЛІВ

Опрацьовуй кожен розділ на linguaula.com (із завданнями розміру L)